

Вареники (1892—1893)

Глібов Леонід Іванович

Веселий господар Дем'ян
Любив гостей на бесіду скликати.
Він був багатший від усіх селян,
Всього доволі мав, було чим шанувати.
Вподобався йому найбільше Клим,
Земляк хороший, що й казати,
На все умів розумну раду дати,
Усі дружили з ним.
Прийшов він раз обідать до Дем'яна,
А у Дем'яна страва добрая була:
І маслечко, і сало, і сметана,—
Гаразд, як кажуть, піч варила і пекла.
Поставили на стіл вареників макітру
І пляшку — свашку всіх мирян.
— А нум, мірошнику, молоть без вітру,—
Сказав, шуткуючи, Дем'ян.—
Попереду підмажемо колеса,
Щоб млин не торохтів
І шестірня довготелеса
Не дряпала боків.—
Всесвітня свашка поклонилась,
І чарочка перчівочки вродилась.
— Ну, по сій мові,— каже Клим,—
Дай, боже, здрастувать усім! —
І прийнялись мірошники молоти:
Дем'ян кладе, а Клим товче;
Від дружної роботи
Аж маслечко по бороді тече.
— Ох, важко! — Клим сказав.— Перемололи дуже,
Не лізе більше, кіш малий...
— Ану,— озвався Дем'ян,— потіш мене, мій друже!
Ось глянь, вареничок бокастенький який...
— Хіба один...— промовив Клим ліниво,
Посилкувався і змолв.
— От бач, один проліз щасливо —
Ну, ще! — Дем'ян благає знов.
— Ой, схаменися, друже милий! —
Аж стогне Клим.— Немає сили,
Я намоловся досхочу...
Не силуй, братику, бо утечу!
— Нехай наш ворог утікає! —
Дем'ян товче своє.—
Он на весіллі тісно як буває,

А прийде старшина — і місто є...
Щоб вовка ми у лісі не боялись —
Голубчику, ковтни ти старшину!..—
Мірошники зареготались.
— Для тебе,—каже Клим,— ковтну.—
І ще ум'яв один вареник.
— Ну, се вже,— каже,— побіденик,
Всі заставки запер,
Хоч хто не влізе вже тепер.
— А може, хоч звершечку ляже? —
Дем'ян йому лукаво каже,
Вареничок узяв
І на тарілочку поклав.
— Послухай,— каже Клим,— ти справді
вже глузуєш!
Схотів, щоб я п'ятами накивав?..
— Тривай! — гуде Дем'ян.— Недобре шеретуєш!—
І хапнув Кліма за рукав...
Схопився Клим і дременув із хати
І у Дем'яна годі гостювати.
І переказував Дем'ян, і сам просив,
А Клим і слухать не хотів.

Се байка вам, писаки,
Письменства рідного невдатні раки!
Не пхайте через лад тулеників своїх,
Коли не хочуть їх,
Коли, мовляв, дороги їм не гладять,
Бо часом і вони завадять
І одіб'ють мирян,
Як ті вареники, що пхав Дем'ян.

[1892—1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/varenyky